

Wyrok z dnia 15 marca 1994 r.

II UR 3/94

Osoba, która po przyznaniu emerytury, nie pobierała jej i nadal pozostawała w zatrudnieniu, może we wniosku o wypłatę emerytury domagać się ustalenia nowej podstawy jej wymiaru, w oparciu o zarobki osiągnięte po przyznaniu tego świadczenia.

Przewodniczący SSN: Teresa Romer, Sędziowie SN: Maria Tyszal, Krzysztof Kolasiński (sprawozdawca),

Sąd Najwyższy przy udziale prokuratora Witolda Bryndy po rozpoznaniu w dniu 15 marca 1994 r. sprawy z wniosku Marii T. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. o podwyższenie emerytury, na skutek rewizji Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K., od wyroku Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Kielcach, z dnia 20 lipca 1993 r. [...]

o d d a l i ł rewizję.

U z a s a d n i e

Maria T. wystąpiła w dniu 21 września 1992 r. z wnioskiem do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych-Oddział w K. o przyznanie prawa do emerytury. Organ ten przyznał wnioskodawczyni decyzją z dnia 10 października 1992 r. prawo do emerytury od dnia 24 października 1992 r. Do tego dnia przysługiwało jej bowiem prawo do zasiłku chorobowego. Okres pobierania przez Marię T. zasiłku chorobowego został jednak następnie przedłużony do dnia 20 stycznia 1993 r. W tej też dacie nastąpiło rozwiązanie stosunku pracy. Wobec tego Maria T. odmówiła podjęcia przesłanej jej emerytury za okres od dnia 25 października 1992 r. do dnia 20 stycznia 1993 r.

Po rozwiązaniu umowy o pracę wnioskodawczyni wystąpiła w lutym 1993 r. z wnioskiem o ponowne obliczenie wysokości emerytury na podstawie zarobków z ostatnich kolejnych czterech lat zatrudnienia tj. z lat 1989-1992.

ZUS-Oddział w K. decyzją z dnia 10 marca 1993 r. odmówił przeliczenia pod-

stawy wymiaru, emerytury powołując się na art. 7 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 października 1991 r. o rewaloryzacji emerytur i rent, o zasadach ustalania emerytur i rent oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. Nr 104, poz. 450 ze zm.). Przepis ten przewiduje, że podstawę wymiaru emerytury stanowi wynagrodzenie z okresu kolejnych trzech lat kalendarzowych wybranych przez zainteresowanego z ostatnich dwunastu lat kalendarzowych, jeżeli wniosek o świadczenie został zgłoszony do 31 grudnia 1992 r.

W odwołaniu od tej decyzji wnioskodawczyni podniosła, iż nabyła prawo do emerytury dopiero od dnia 20 stycznia 1993 r. i wobec tego na podstawie art. 7 ust. 1 pkt 2 cyt. ustawy z 17 października 1991 r. o rewaloryzacji emerytury i rent [...] należy na jej wniosek przyjąć za podstawę wymiaru emerytury zarobki z okresu czterech lat 1989-1992.

Sąd Wojewódzki w Kielcach wyrokiem z dnia 20 lipca 1993 r. zmienił zaskarżoną decyzję i zobowiązał organ rentowy do przeliczenia emerytury, przyjmując za podstawę jej wymiaru zarobki osiągnięte przez wnioskodawczynię w latach 1980-1992. Sąd Wojewódzki oparł rozstrzygnięcie na art. 79 ust. 2 ustawy z dnia 14 grudnia 1982 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 40, poz. 267 ze zm.). Przewiduje on, że na wniosek osoby zainteresowanej przyjmuje się nową podstawę wymiaru świadczenia od wyższego wynagrodzenia, wypłaconego pracownikowi po przyznaniu świadczenia.

W rewizji od tego wyroku organ rentowy podtrzymał wcześniej zaprezentowane stanowisko, iż za podstawę wymiaru świadczenia przyjmuje się wynagrodzenie osiągnięte przed złożeniem wniosku o emeryturę, choćby nabycie do niej prawa nastąpiło w terminie późniejszym.

Sąd Apelacyjny w Krakowie rozpoznając rewizję powziął wątpliwość, czy przez wniosek o emeryturę lub rentę w rozumieniu omawianych przepisów należy rozumieć wniosek o przyznanie świadczenia czy wniosek o podjęcie jego wypłaty. Wątpliwość tę przedstawił Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 21 grudnia 1993 r. w zagadnieniu, prawnym do rozstrzygnięcia Sądowi Najwyższemu.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje:

Zagadnienie prawne przekazane do rozstrzygnięcia Sądowi Najwyższemu było już przedmiotem uchwały Sądu Najwyższego z dnia 8 listopada 1993 r. (II UZP 21/93). W uchwale tej Sąd Najwyższy wyraził następujące stanowisko "Trzyletni okres, z którego wynagrodzenie może stanowić podstawę wymiaru emerytury (art. 7 ust. 1 cyt. ustawy z dnia 17 października 1991 r. o rewaloryzacji emerytur i rent [...]) przypadać może na okres dwunastu lat przed zgłoszeniem wniosku o wypłatę świ-

adczenia, jeżeli mimo ustalenia prawa do emerytury uprawniony nie pobierał świadczenia, pozostając w zatrudnieniu". W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy na podstawie art. 391 § 1 k.p.c. przejął sprawę do rozpoznania i oddalił rewizję od wyroku Sądu Wojewódzkiego. Zaskarżony wyrok zgodny jest bowiem ze wskazaną uchwałą Sądu Najwyższego. Zarzut rewizji naruszenia przez tenże wyrok prawa materialnego nie zasługiwał wobec tego na uwzględnienie.